

og man har fra flere Sider henvist til de engelske Forhold. Jeg siger dertil, at, hvis vore Forhold vare som engelske — det har jeg tidligere havt Leilighed til at udtale —, saa troer jeg virkelig, at der vilde være en langt fastere Basis for det hele constitutionelle Systems Udvikling her. Men her viser sig netop en Vanskelighed, som jeg ikke troer fremstiller sig under engelske Forhold. I England har ved en lang Tids constitutionelle Sædvaner udviklet sig temmelig skarpt betegnede Partier, der staae ligeoverfor hinanden med store, udmærkede Talenter i Spidsen, til hvilke man under enhver Omstændighed seer hen som Repræsentanter for de Anskuelse, de forsvare. Naar nu den ene af disse Meninger ikke finder Samstemning i Repræsentationen, i Parlamentet, saa veed Rigets Overhoved, hvem han har at henvende sig til. Han henvender sig til Ordføreren for det modsatte Parti, det Parti nemlig, som veed at gjøre sin Mening og Anskuelse gjældende. Er Stillingen her saaledes? Er der ikke andre Hensyn, der nødvendigen maae komme i Betragtning? Er der ikke et Hensyn, som vi navnlig vide, at Statens Overhoved maa tage, og som vi her i Rigsdagen ikke tage, dette nemlig, at det er nødvendigt at faae et Ministerium, der kan samarbejde for hele Monarchiet? Vil man nu see bort fra denne Vanskelighed, hvorledes kan man da troe, at de særlige Repræsentationer fra de forskjellige Landsdele for Fremtiden skulde kunne arbejde sammen? Naar man nu henviser til de engelske Forhold, saa overseer man, at de Vanskeligheder, vi have at kæmpe imod, ikke ere tilstede der (B. Christensen: Men vare tilstede!). Hvilke Forere skulde man her kunne see hen til som dem, der naturligt vare destinationerede til det afgangende Ministeriums Efterfølgere? Har ikke den ærede Landstingsmand, der dog med Føle ansees for at have stor Sympathie fra en vis Side her i Salen, selv erkjendt, at han ikke vilde paatage sig Ansvar for at bringe dette Anliggende frem? Hvorfor er den ærede Forslagsstiller mere berettiget til at paatage sig et saadant Ansvar? Skulde han ansees for nærmere kvalificeret til at stille frem, saaledes som det vilde være Tilfæl-

det, dersom der i England skete en saadan Henvendelse til Statens Overhoved? Jeg veed i Sandhed ikke, hvad der mere kunde qualificere ham end enhver anden af de ærede Landstingsmænd til at paatage sig det Ansvar, som den ærede Sde Landstingsmand for 2den Kreds (B. Christensen) selv har erklæret at være forbundet med at være Forslagsstiller i denne Sag. Det er iøvrigt vanskeligt i en Discussion som denne at imødegaae alle de Vittringer, der ere fremkomne. Jeg har tidligere søgt klart og bestemt at udtale de Grunde, jeg havde, hvorfor jeg ansaae de Afstemninger, der foregik i Grundlovsagen, for ikke at staae i nogen Forbindelse med den nærværende Afstemning. Nu siger man, at det er ubesøiet og uberettiget af mig ikke i Forkastelsen af de Forslag, der fremkom fra Ministeriet, at see et Mistillidsvotum; men jeg har udtrykkelig udtalt, hvorpaa den Mistillid, som dengang maaskee kunde siges at udtale sig, begrundede sig; det var aldeles ikke paa nogen Mangel paa Tro om, at Ministeriet bestod af politisk paalidelige Personer; men det var, fordi man troede, at, naar ikke dette Forbehold toges, som var vedtaget, da kunde det ikke ventes, at man under Ministeriets Ledelse vilde erholde en saadan Ordning af Sagen, som man fra sit politiske Standpunkt troede at være den rette. Det var en ganske anden Sag dengang end her i Adressesagen at udtale denne Mangel paa Tillid til Hs. Majestæts enkelte Ministers politiske Paalidelighed, og jeg kan virkelig ikke see den Distinction, som det ærede Medlem gjør, at man nemlig kan ansee et heelt Ministerium for at mangle politisk Paalidelighed og dog troe, at dets enkelte Medlemmer kunne være overmaade paalidelige Mænd. Det forekommer mig, at paa denne Maade kan man ikke sselne imellem Ministeriet i dets Heelhed og dets enkelte Medlemmer. Jeg maa derfor gjentagende erklære, at jeg ikke har følt mig overbevist ved nogen af de Grunde, der ere fremsførte imod de Vittringer, som ere faldne fra mig idag.

Lüttichau: Et æret Medlem, der sidder ligeoverfor mig, jeg troer fra Sjælland (B. Christensen), der forøvrigt har udtalt idag, at